

42 grams

Saps que odio veure't plorar. T'eixugo les llàgrimes amb deteniment, tot i que la tènue llum del fogonet no em deixa veure les teves galtes vermelles. Sé que tu odies plorar, però no més que jo. El silenci s'instal·la als nostres ulls, i la nit sembla menys freda. Ella ens mira i somriu, tot i que em fa l'efecte que esclatarà a plorar d'un moment a l'altre. Un noi s'apropa a parlar amb nosaltres. Les tres ens quedem callades durant un instant, ja que quasi mai hi hem parlat, però de seguida li fem un lloc i li agraïm que s'hagi atrevit a fer-nos companyia.

Jo no puc deixar de mirar-te, desxifrant el motiu pel qual plou als teus ulls. Et pregunto si és per tot el que he estat explicant, i tu em respons amb un somriure. En aquest moment tinc ganes de cridar, saltar, fugir corrents. Necessito saber per què m'estimes tant, si no sóc més que el caos amb potes. I sense adonar-me'n, una sensació de felicitat inunda la meva ànima. Ets genial.

Ja fa catorze anys que ets a la meva vida i, tot i així, no recordo haver-nos enfadat mai. És cert que hem tingut etapes en les quals ens hem vist menys, però sempre hem trobat un grapat de segons per compartir.

T'abraço tan fort com em permeten els meus braços. Per un moment sento que perdo l'equilibri, però de seguida em subjectes amb més força.

Sento molt no dir-te mai que t'estimo. Sé que mai mostro els meus sentiments, i que no et mereixes que et tracti com ho he estat fent aquests últims mesos, però et prometo que m'hi estic esforçant. Creu-me si et dic que ets la persona que més mal em faria perdre, i que, per això, no vull que ningú et trenqui.

Quan dic que ets meva no vull dir que et posseeixi –qui podria posseir-te?-, simplement que formes part de mi. D'alguna manera, necessito sentir que ets de la meva sang sense ser-ho realment.

Has sigut còmplice de totes les meves idees boges, la millor companyia en els moments foscos, una germana en els instants màgics... i mai t'he donat les gràcies per res.

Com bé saps, la meva manera de disculpar-me és escriure. Escriure't. Perquè no hi ha res que desitgi més que ensopegar amb tu una vegada per setmana (i sempre se'm fa curt).

La gent, quan et veu, quan et mira, mai s'adona de la màgia de la qual estàs feta, ni de la gràcia amb la que ballen els teus riures, ni de la pau que respiren els teus ulls. El món s'està perdent a una noia meravellosa (amb una veu espectacular), i no puc sentir pena per ell perquè jo sí he après a gaudir-te.

Quan una persona mor, el cos perd aproximadament vint-i-un grams. Antigament es creia que aquest era el pes de l'ànima, ja que se suposava que al morir aquesta sortia de la presó corpòria i s'alliberava.

Però tu i jo mai hem sigut una sola ànima. A nosaltres ens van fer sent quaranta-dos grams. Quaranta-dos; els segons que trigo en adonar-me que t'estimo més que a mi mateixa.

Mireia Fabián